

YILMAZ GÜNAL İÇİN...

Prof. Dr. Ruşen KELEŞ*

Yılmaz'ı, 1950 yılının bir Ekim sabahında, günün çok erken bir saatinde, sırtında bir kırmızı kazakla, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin birinci sınıfının henüz açılmamış kapısı önünde tanıdım. Birbirimize hangi liseden gelmiş, giriş sınavını kaçınıcılıkla kazanmış olduğumuzu sorduk. Birbirimize hemen ısınmıştık. En ön sırada birlikte oturmağa karar verdik. Gün ağarırken yatakhaneyi terkedip sınıfın kapısında sıraya girmekten amacımız da, öğretim başlanacağı gün ön sırada yer kapmayı başarabilmektir. Bizden öncekilerden öyle duymuştuk. Bizimle birlikte orada bulunanlar arasında, rahmetli Bedri Nazlıoğlu, rahmetli Derviş Yalım, Nejat Tunçsiper, Kadir Aydoğan, Atilla Karaosmanoğlu ve birkaç arkadaş daha vardı.

Dört yıllık üniversite öğrenciliğimiz boyunca, Yılmaz'la hep birlikte olduk. Onun, daha ilk günden dikkatimi çeken okuma ve öğrenme tutkusu, gücünden hiçbir şey yitirmedi. Giriş sınavında çok ileri bir sırada yer aldığı gibi, ikinci sınıfa da birincilikle geçti. Başarılarına yeni başarılar katmaktan geri kalmadı. Yılmaz'ı "İnek Yılmaz" olarak tanıyanların sayısı, soyadını bilenlerden her zaman daha çok olmuştusa, bunun nedeni tartışmasız çalışkanlığıydı.

Akademisyen olmaya duyduğu dayanılmaz ilgi, kaymakam olduktan sonra da sürdü. Benim asistan oluşum onunkinden üç yıl kadar önceydi. Bu süre içinde, Hatay'da stajyer kaymakam, Tekman ve Mucur'da kaymakam olarak, açılacak asistanlık sınavlarını birlikte yakından izledik. Ceza Hukuku hocamız rahmetli Prof. Burhan Köni ile bağlantı kurmasını ben sağlamaya çalışıyordum. Ben Çocuk Suçluluğu, Yılmaz da Çocuk Mahkemeleri konusunda son sınıf tezleri yaparak, zaten, Ceza Hukuku Kürsüsüne ilgi duyduğumuzu açıkça belirtmiştik. Asistanlık sınavı açmakta yıllardır aceleci davranmayan Prof. Köni, Yılmaz'ın ısrarlı ve içtenlikli ilgisi karşısında, sınavı açtı. Yılmaz, kaymakamlığa asistanlığı yeğlemiş ve Fakülte'ye dönmüştü.

Amerika'dan döndüğüm Eylül 1960'dan itibaren 1 yıl, Spor Salonunun üst kaundaki o odalardan uçtan ikincide birlikte kaldık. Bu oda arkadaşlığı, Yılmaz'ın çalışma gücü, disiplini, iyiliği ve kişiliği hakkında bildiklerimi pekiştirmiştir. O yıl, Ankara

* A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğretim Üyesi

Hukuk Fakültesi'ndeki doktora öğrenciliğini sürdürüyordu. Eralp Özgen, Selahattin Keyman ve Nevzat Toroslu gibi yakın arkadaşlarıyla dostluğunun kökleşmesinde, oradaki doktora öğrenciliğinin payı vardır.

1960-1961, Yılmaz'ın, birlikte kaldığımız odada böbrek taşı ağrılarında çok çektiği bir dönemdir. Gece yarılarında, Spor Salonuna bakan müstahdem Üstat'la birlikte, Yılmaz'ı birçok kez sırtlayıp, iğne için, Tıp Fakültesi Hastanesi Acil Servisine koşturduğumuza anımsıyorum. Bu sıkıntısı 70'li yıllara dek sürmüştü.

Burslu olarak gittiği Fransa'dan önemli ölçüde değişerek döndü Yılmaz. Antakya Lisesi çıkışlı, çekingen içine kapalı Yılmaz gitmiş, yerine çok hareketli, toplumsal ilişkileri yoğun, liberal dünya görüşüne sahip, girişken bir Yılmaz gelmişti. Ondaki bu değişmeye en yakından tanık olanlar, Fransa'da Prof. Dr. Dünder Sağlam, İtalya'da ise Halûk Alatan olmuştur.

Fakülte'de dekan olduğum 1971-1975 dönemi, 12 Mart sonrası fırtınalı ve bunalımlı yıllarıydı. Herkes gibi, bu dönem onu da etkilemiştir. Zamanını öğretim üyeliği ile avukatlık arasında bölüyor, İtalyan eşinden olan oğlu Kerim'e daha iyi yaşam koşulları sağlayabilmek için çırpınıp duruyordu. Bütün çabalarına karşın, profesörlüğe yükseltilmesini gerçekleştirmeye fırsat bulamadık. Bunu ancak, rahmetli Gündüz Ökçün (1975-1977) ve Cevat Geray'ın (1977- 1982) dekanlığı sırasında gerçekleştirebildik. Bunun hemen ardından seçildiği BYYO Müdürlüğünde çok başarılı çalışmalar yaptı. Kendisini, Fakülte Dekanlığı seçimleri için hazırlıyorduk. Buna istekliydi.

Ama, bütün bunalım dönemlerinde olduğu gibi, 1980 öncesinde de, olup bitenler karşısında, temiz yüreklerin dayanma gücünün sınırsız olmadığı açıkça görülüyordu. 1979 güzünün bir sabahında, Yılmaz'ı henüz 49 yaşında yitirdiğimizi duyduğumuzda hepimiz şaşırдық. Üstün insanî nitelikleri, sağlam bir kişilik yapısı, yurtsever bir dünya görüşü olan candan bir dostumuz artık aramızdan ayrılmıştı.